

Читалище

свременно



брой 48, май 2012

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА НАРОДНО ЧИТАЛИЩЕ „Д-Р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 г.“

ВЕЛИК ДЕН ЗА СЛАВЯНИТЕ

Тодор КЕРИН

По случай 1000-годишнината от блажената кончина на Свети Кирил – Константин Философ, на 14 февруари 1862 г. именитият руски поет, дипломат и общественик Фьодор Иванович Тютчев, член-кореспондент на Петербургската Академия на науките, е написал великолепното стихотворение „Великий день“. В неговия последен куплет звучи неотменим вечен призив:

*На чужденци не вярвай, Роден край,
лъжливата им мъдрост е лъжливост.
По примера на Кирил обещавай
да служиш на Великото славянство.*

Тютчев е бил убеден привърженик на славянската кауза. Неговото преклонение пред солунските братя Кирил и Методий е само едно от многото признания за тяхната величава роля като първи апостоли за прогреса на славянските народи.

Точно преди 1150 години, през 862 г., Константин Философ сътворява азбуката, която самият той нарича „глаголица“ от славянската дума „глаголати“, означаваща „говоря“. По-късно поети ще напишат, че буквите от неговата азбука са „знаци, които наистина могат да говорят“. Действително, съзряването на глаголическите текстове е изживяване, равнозначено на досег с хармонично и красиво изкуство. Калиграфията и графичността са изящни и като форма, и като съдържание. Константин се е вдъхновявал от три свещени елемента: Кръстът като символ на Христос, Триъгълникът като символ на Светата Троица – Бог,

Син и Светия Дух, Окръжността като символ на безкрайността и всемогъществото на Бог Отец. От тези елементи е съставена цялата азбука и с тяхното „като че ли от Всевишния подсказано съчетаване“ учени обясняват магнетичното и енергетичното им въздействие. Глаголицата е най-старата известна славянска азбука и е разпространявана сред всички славянски народи. В България е използвана през IX–XI в., а в Хърватска – до началото на XIX в. Нейното главно предназначение е било за превод на богослужебните книги и за извършване богослуженията на славянски език. Благодарение на нея в църквите славяните вече започнали да разбират песнопенията, да съзират смисъла на обредите и ритуалите. Душата на човека е гола и незащитна, когато не разбира от четмо и писмо. С глаголицата умът на хората се е озарил за духовно творчество. Нейно достойнство е и това, че с буквите ѝ са се изразявали и числени стойности: първите девет букви – за цифрите от едно до девет, вторите поредни десет букви – за кръглите десетици от 10 до 90, следващите поредни букви – за кръглите стотици от 100 до 1000. С тази своя универсалност глаголицата е превзхождала както арабската, така и римската числена система.

Малко по-късно, в края на IX в. учениците на Кирил и Методий оформили и „кирилицата“. Тя е първообразът, с който си служат днес българи, руси, сърби, украинци, белоруси, а също и много



Икона на св. св. Кирил и Методий

неславянски народи като азербайджанци, казахи, монголци, киргизи. Делото на двамата братя отдавна е надхвърлило тесните национални граници и има международно значение. Няма по-голяма сила от Словото, облечено в доспехите на писмеността. Първото изречение, което е преведено от „Изборното

евангелие“ на Йоан Богослов, е било: „В началото е словото!“. С него се полагат основите на славянската писменост и литература, които шестват триумфално и днес по целия свят. За това празникът на св. равноапостоли Методий и Кирил е велик ден за всички славяни.

МАРАТОН НА ЧЕТЕНЕТО

През целия ден на 23 април 2012 г., Световния ден на книгата и авторското право, в Просветна зала на НЧ „Д-р Петър Берон“ се провеждаше марафон на четенето. Откри го Надежда Захаријева, която прочете творби и откъси от произведенията на Уилям Шекспир, Омар Хайям и Дамян П. Дамянов. Щафетата пое Ангелина Жекова, която прочете свои творби за деца. След това д-р Елена Алекова продължи с четенето на произведения от Йордан Йовков и Николай Хайтов. Здравка Евтимова се представи пред публиката със свои разкази. Щафетата завърши с творби на Елена Алекова, която предостави микрофона и на присъстващите в залата членове на Литературния кръг при Столичния съвет на СП 2004 и Съюзът на пенсионерите 2004 в район „Триадица“.

Прозвуча есето на ст.н.с. Тодор Керин „Книжката не се бои от мишката“, написано специално за този повод (публикуваме го отделно – вж. стр. 6). В края на деня, въпреки умората, никой не желаше да си тръгва и марафонът продължи до късно вечерта.

Учениците от Национална професионална гимназия по полиграфия и фотография, 22 СОУ „Георги Ст. Раковски“ и 47 СОУ „Христо Г. Данов“, 126 ОУ „Петко Ю. Тодоров“, Професионална гимназия по текстил и моден дизайн и Частна езикова гимназия не просто слушаха безучастно или с любопитни очи участниците в марафона, но и активно се включиха в четенето. Елена Алекова подари своя книга на най-активния от тях, който пожела да чете два пъти.

ЛИТЕРАТУРЕН МОСТ СОФИЯ – ЗАГРЕБ

На 26 април 2012 г. в специалното издание на Литературната гостоприемница с водещ Надежда Захаријева бяха представени поетесата Ружица Циндори и белетристката Ивана Шоят-Кучи от Хърватска. Техни произведения в превод на Ганчо Савов прозвучаха в изпълнението на актрисата Станка Калчева. Цигуларят Йосиф Радионов очарова гостите и публиката със своите изпълнения.

Вечерта се проведе в Министерството на културата („Сцена 17“). Хърватските писателки гостуваха на Народно читалище „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ по проекта „Литературен мост София – Загреб – София“, възникнал по инициатива на читалището, Дружеството на хърватските книжовници и Българската общност в Хърватия.

Четете на стр. 3 и 4

ПОКАНА

Литературна гостоприемница при Народно читалище „Д-р Петър Берон“, Съюзът на тракийските дружества в България и Българска академия на науките ви канят на представяне на книгата на д-р Елена Алекова „По невидимите магистрали“ (литературнокритически бележки). Водещ – Надежда Захаријева. Слово – Никола Иванов. Актрисата Станка Калчева ще прочете откъси от книгата. Участват още проф. Благовеста Константинова (пиано) и доц. д-р Венцислав Киндалов (флейта). Премиерата ще се състои на 10 май (четвъртък) 2012 г. от 18 часа в Голямата зала на БАН (бул. „Цар Освободител“, Народно събрание № 4).

Проявата е част от юбилейните чествания на Народно читалище „Д-р Петър Берон – 1926 г.“, което в края на 2011-а навърши 85 години от учредяването си.

Книгата е дело на издателство „Лице“ и излиза със спомоществователството на Съюза на тракийските дружества в България.

Заповядайте!

Откъси от книгата – на стр. 2



УМНИ ОТВЕТИ

Александър, като чуваше, чи Дарий гомви много Войска, рече: Егин Вълк не ся плаши от много овци.

Егин неприятел гумаше Зйнону: Да умра, ако не ти сторя някой зло. И аз, отвеща Зйнон, ако не ти сторя някой добро.

Мудрият Вйон Вуде едного завистника, чи ся скорби и му рече: Не зная, гали теб ся случи някой зло, или другому някой добро.

Едного философа попитаха: Где е бог? А той отвеща: Речи по-добре где не е бог.

Хилон попитаха: Шо прави бог? А той рече: Високите събаря, а изпадналите Воздига.

Платона попитаха: Какво е различието между учена и неучена човека? А той рече: Каквото е между целителят (хекиминът) и болният.

Анахарс рече: Най-лошаво нещо на човека и най-хубаво е езикът, защо с него прави и големи, лошабини и големи добрини.

Из четвъртия раздел на „Буквар с различни поучения, собран от Петра Х. Беровича за българските училища“, известен като „Рибен буквар“ от Петър Берон, 1824 г.

НЕОБХОДИМИ ДУМИ

Д-р Елена АЛЕКОВА

На 2 ноември 2005 г. в Народно читалище „Д-р Петър Берон“ за първи път водих Литературната гостоприемница. Замествах създателя ѝ Надежда Захаријева, докато бе зам.-министър на културата. Много български писатели представих за четири години. Бяха представени от други писатели, и мои книги, появили се на бял свят него време. Със Светла Славеева, секретар на читалището, и литературния критик Петко Тотев започнахме да издаваме тогава и вестник „Съвременно читалище“, който освен останалата дейност на това живо огнище на духа отразяваше главно проявите на Литературната гостоприемница. Благодаря на Светла Славеева, както и на всички, които участваха със сърце и душа в организирането на тези чудесни вечери и в салона на читалището, и в зала 7 на НДК, и по страната.

От октомври 2009 г. моята дейност в читалището приключи. Това ме подтикна да издам книга с литературнокритическите портрети, които написах тогава (вж. част първа „Литературна гостоприемница“). Към портретите включвам още: „Попътни срещи“ и „Калейдоскоп“ статии за писатели, които ценя и които не са били гости на читалището, както и рецензии за творби, които ми харесват;

бележки и анотации, писани по различни поводи. Във всяка част материалите са подредени хронологично.

В Литературната гостоприемница по мое време гостуваха още акад. Антон Дончев, Светлана Дичева, Теодора Димова, Емил Андреев и проф. Валери Стефанов (не в качеството му на преподавател, а като белетрист). Срещите с тях протекоха като събеседване на живо и нямаше как да пиша за техните книги.

Докато работата в Литературната гостоприемница кипеше с пълна сила, откъм СБП се чуваха недобронамерени гласове: „Ама какво става в това читалище? Какви са тия, дето ги канят? Време е Съюзът на писателите да стъпи там...“ и т.н. Отговарях, че Съюзът на писателите е отдавна стъпил там. Всеки може да надникне в Паметната книга на читалището с автографи на гостите и да се увери. Съвременният литературен процес е единен и СБП отдавна не е единственото мерило за талантливост. Ето, чрез дейността си едно българско читалище в наши дни не само доказва и запазва единството на българската литература, не само се превръща се в негов крепител, но и самото то става част от литературния живот, от литературния процес. Настоящият сборник ще свидетелства за това завинаги. Човек оставя след себе си знаци и бъдещето по тях ще

съди какви хора са живели на тоя свят.

„По невидимите магистрали“ от 2003 г. е първата ми книга с литературна критика. Заглавието абсолютно точно приляга и на настоящата, защото това не е нова книга, а продължение на предишната по звучене, по съдържание, по дух. За нея със същата сила важат твърденията, че това не е критика в общоприетия смисъл на думата. Че критиката е нещо много по-голямо от това, с което сме свикнали, нещо неуповимо и загадъчно. Че по неведоми пътища, по невидими магистрали протича ток, прескача електрическа искра и съединява, възпламенява души, съдби, вселени. А понякога... понякога предизвиква късо съединение, отблъскване, несъответствие, несговорчивост. И тогава нищо не може да помогне. И още... че книгата е място, където два търсещи духа се срещат по своя път за някъде и си дават един другиму подкрепа, надежда, сила, знание, светлина, за да продължат напред. Духът има нужда от съпричастност. Иначе човек би бил роден сам на пуста планета и други биха били предназначенията за него. Самотата е нужна, колкото по-ясно да се открие съпричастността, колкото по-ярко да заискрят озаренията, постигнати в нея.

Съпричастието като духовен обмен ми е по душа. Затова се одързостявам и аз да пиша за да споделям с онези, които



търсят, озарения от срещите си по пътя. Нека оцелелите във вечния български преход критици ми простят дързостта.

Благодаря и на всички, с които животът ме среща за доброто, което получих, за злото, което не ми спестиха. Защото и любовта и омразата, и възхитата и бездушието, и крилата и камъните, и светлината и мракът еднакво ми помагала да превъзмогам себе си. И да продължавам нататък по единствено важния, единствено значимия, единствено имащия смисъл за всеки един от нас път.

4 април 2010 г.

Георги Богданов е сред талантливите български писатели, чийто щедър талант не успя да се развие докрай в своята пълнота и в поезията, и в прозата, и в драматургията, и в киното. Едва издал две необикновено зрели лирически книги („Крило на птица“ и „До мен“), едва написал чудесните си белетристични творби („Златната река“, „Белег от изгорено“, „Сълза в шепата“, „Нямам карамфили за изпращане“ и др.), едва видял на сцена първите си пиеси („Улица „Тревога“ и „Сезонът на големите дъждове“) и реализирал първите си киносценарии („От друга-та страна на слънцето“ и „Защитете дребните животни“), едва 46-годишен, зареден с мечти и творчески планове, той напусна тоя свят и ни остави да гадаем какво би било, ако...

Но в безвъзвратно отшумелия зад нас живот условно наклонение няма. И днес можем със сигурност да кажем само, че ако Георги Богданов беше жив, щеше да навърши 70 години. За всичко друго можем да съдим единствено по онова, което той ни завеща. А то, макар и неголямо по обем, никак не е малко.

Някаква магнетична, магическа образност завладява още от самото начало на книгата „Крило на птица“ сърцето на изкушения от поезията и от неведомото читател. От един път и завинаги оставаш неин пленник. Сякаш не стихове, а молитви. Сякаш не думи, а разцъфващи съкровености. Сякаш не лирическа материя, а тъннежите на пръстта, пулсът на водата, дишането на огъня, омаята на дълбините. Където до видимия, краен, ограничен и определен свят, в който всяко нещо има своето място и се движи по точно очертана орбита, съвсем наблизко, макар и някъде встрани, клокочи неживяното и човек остава „сам върху земята“ („Плуват...“). Където сред млада трева и препускащи хоризонти, в огромния свят, побрал се в един малък-мъничък миг, мига живот *тук* и

ПОЕЗИЯ НА ЯСНИТЕ ПОСЛАНИЯ И ПРИЗРАЧНИТЕ СЪНИЩА

Откъс от книгата „По невидимите магистрали“ (литературнокритически бележки)

сега, се носят едва доловими напеви като тайна, като откровение („Почти тихо“).

И същевременно майката, която „най-несръчно ще разлее супата“ („Искам някога да стане чудо...“) или ще опере оснежените, насапунисани от небето хълмове („Мама пере“). И същевременно бащата, който знае цялата истина за житото и „се разбира със земята“ сутрин, преди да съмне, но не разбира морето и някога „ще го посее може би със жито“ („Море“), и по-нататък бащината „мъничка могила“, в която синът скрива скръбта си („Трупът потъва...“). И същевременно човекът, „посипан със искри“, позлатените хълмове, златното момиче, съкровището, светлите тайни, които се разлихват за безумно биещото му, болящо от чакане сърце („Иманяр на светещите хълмове“). И същевременно „ръката ти мирише на река“ („Космос“). И същевременно

*Изтръпва от студа земята,
изчезват птици, дървеса
и викаш ти, но тишината
попива кротко твоя глас.*

*А бавно се отдалечава
селцето някъде встрани,
неутешимо ясно става,
че си един... че си един.*

*И изведнъж усещаш близо
до себе си безкрайността
снежинките са неподвижни,
а ти се движиш между тях.*

*Затопляш се. Земята тъжно
остава някъде далече
и ти се струва, че потъваш
и няма да те има вече.*

Това е стихотворението „Сутринта вали сняг“. С предусета за смърт. С предчувствията за студ, за зима. На граничната линия. Където всичко се преобръща. Каква лекота, каква изящна свобода е придобила внезапно душата, за да може най-ефимерното, най-нежното, най-непостоянното, най-изменчивото като снежинките изведнъж да застане във въздуха, придобило сякаш многотонна, непреодолима тежест!

Макар и разточителна на смисли, внушения, асоциации, на разсипващи се във въздуха метафори, значения, ритми, словеса, лириката на Георги Богданов е конкретна, дори бих казала предметно-образна, приземена. Може би защото в цялата си жажда по неуповимото, със цялата си страст да го настигне, докосне, отрази нали към това самият механизъм на творчеството подтиква! поетът търси за своите призрачни прозрения думи от живота край него, от онова, което познава, което вижда, чува, докосва. Ето, в съзнанието ми сега изниква онази почти иреална картина в снежното поле, човекът и умиращият вълк, когато ловецът и жертвата преливат един в друг, стават като че ли едно и „бялата смърт като топла вълчица“, като „дъх на жена“ приижда-приижда отвсякъде и преминава през тях. И не можеш да разбереш кой е ловецът и кой жертвата, докде свършва животът и започва смъртта. И изведнъж

*И си спомням за нещо,
отдавна забравено.
Виждам голо поле.*

*Бледосин е снегът.
И сред него
с глава върху камък
неусетно
замръзва вълк.*

А стихотворението носи заглавие „Меланхолия“.

В стихосбирката „До мен“ неистово силната, непреодолима връзка между човека и природата, човека и нещата все по-осезаемо прераства в единение, в единство. И съкровената взаимна обреченост между ловеца и жертвата, човека и звяра придобива по-конкретни, по-неопровержими измерения с онази много красива, много изтънчена, деликатна, чисто Георги-Богдановска недоизказаност. Така простреляният звяр внезапно проговаря в сърцето на този, който го е убил:

*Пази се! казва, във гората
ти си под знака на Стрелеца.
Дали си звяр или ловец,
ще дращеш с нокти по земята
и даже няма да повярваш, когато...
„Гора“*

Когато?... Когато какво, какво ще се случи?... Разбира се, всички знаем (или поне се досещаме)... И същевременно какво осезаемо, почти реално присъствие на смъртта! При това не само в стихотворения от подобен род. А и в онези, където тя е загадка, тайна, нещо незримо, необяснимо, което ни обгръща, омайва, зове и в което плътта неусетно се разпилява...

Ружица ЦИНДОРИ

Родена е в Лудбрег, близо до гр. Вараждин през 1961 г. Завършила е сравнителна литература и филология във Философския факултет на Загребския университет, а след това защитава следипломна квалификация по информационни науки с библиотечарски профил. Работи като библиотечар, а сега е секретар на Дружеството на хърватските писатели. Поезия, статии и очерци публикува в сборници и в периодиката, нейни творби звучат и в Хърватското радио.

НА СКИ

Утре пак
ще падаме,
ще летим
по стръмната фуния,
по тясната долина
обрасла с гъсти борове,
ще се преследваме
по заледената стръмнина,
та да можем после пак
да се катерим,
пак да падаме,
през леката мъгла, през зграча,
в бърз бръснещ полет,
през късите дни,
през дългите нощи,
с изкълчени глезени
и с изтръпнали колене
да се приведем,
и стремглаво да достигнем
все същото
неизбежно съно.

ЦИТАТИ

Отсега
все ще търся цитати;
казват: Всичко вече е казано,
трябва само да се намери
кой, кога и къде
е изрекъл тъкмо онова,
което мислим сега,
което чувстваме сега,
от какво се боим,
какво бихме искали;
трябва само да влезем
в чуждите обувки,
да преровим чуждото портмоне,

Издава е стихосбирките „Клада от зеленина“ (1984), „Сечение неизлечимо“ (1997), „Лудбрежки листопад“ (2002), „Търпеливост“ (2006), „Град, гора, остров“ (2006, награда „Добрица Цесарич“), „Памучна камбана“ (2010), „Късно“ (2011), „Чужденец в Итака“ (2011, на български). На поетичния фестивал „Славянска прегръдка“ във Варна през 2009 г. е удостоена с наградата „Димчо Дебелянов“, а през 2010 г. – с наградата „Летящо сребърно перо“ за „цялостно поетично творчество и

да си послужим
с нечий щастливи снимки
от сватбено пътешествие,
от празнуване на рожден ден,
от кръщение, от свято тайнство,
от последно помазване.

Смъртта наистина е
най-демократичното явление
в живота.
Пръстът също не е вискателна,
а стеблата ще ни потърсят
със своите корени,
ще ни обгърнат великодушно
по нашия път
към светлината.

ВИЛАТА

Като си идем,
облаците ще изпълнят къщата.
Някъде неуморно
ще се удрят в такт
капаците на прозорците,
наперени
като пуешки крила.
Светлината ще изтънее
до една рязка
над морската шир.
Бихме тръгнали към нея,
непредпазливи като ярема.
Нашите съдове за мляко,
чашата, чаената лъжичка
ще останат обърнати
на масата.
На прага котката,
смаяна, ще мига,
пияна
от тежестта на неизвестното.

принос за разбирателство между славяните“. Нейни стихотворения са включени в цикли и антологии на италиански, испански и полски, както и в антологии на хърватската любовна лирика и на поезията за животните. Творбите ѝ са преведени на няколко езика (български, английски, френски, македонски, полски, руски, испански, украински).



за стъклени прегръдки,
а по-късно
проверяваме
белите джобове,
които тишината
е закачила за кожата.

СЛАМКА

Баща ми се смали,
лежи в леглото си, сгърчен
като застаряло новородено,
Всъщност като пеленаче,
защото му е непознат
този свят, който го обкръжава
против Волята му,
който му отне
благодатта да се движи,
а полета му отнема
и възможността да говори.
Той не знае как се нарича
това, което го обкръжава,
но това не е светът,
който с годините оформяше,
за да се настани
удобно в него.
„Татко“ му казвам,
но той дори не знае,
че е нечий баща,
беззъбо се усмихва,
познава само още
сладкия вкус на еклерите
в устата си
и бавното смучене на млякото
през сламката.

Превод от хърватски:
Ганчо САВОВ

ПРЕГРЪДКА

Ти си
близо.
Еленовите рога
са зад гърба ни.
Отровените вълни
тълкувам погрешно
като копнеж.
Дори теменужка
не можеш да подариш
без коприва,
всяка усмивка
замръзва.
Засадили си
ливада
на гърдите си,
но това не те
усмирява.
Много сили
се харчат

Ивана ШОЯТ-КУЧИ

Родена е на 26 февруари 1971 г. в гр. Осиек, където завършва гимназия (журналистически профил) и две години следва математика и физика в Педагогическия факултет. Следването ѝ приключва в началото на военния конфликт, в който тя се включва като доброволка. След това една година (1992–1993) работи като секретарка и преводачка в Министерството на отбраната, в отдела за връзки с ООН и ЕС. През 1993 г. заминава за Белгия, където живее осем години. Там завършва Френска филология. Една година работи като кореспондент на „Глас Славоние“ от Брюксел.

Пише поезия, проза, есеистика, публицистика и превежда. Сътрудничи на много литературни списания – „Книжевна ревия“, „Европски гласник“, „Могучности“, „Книжевна Риека“ и др. В белгийското сп. „Льо Фрам“ публикува своя лирика, писана на френски. Има подготвена за издаване и стихосбирка на френски, оценена като най-добър постъпил ръкопис.

Превела е над 30 книги от френски и белгийски писатели, автор е на 10 авторски – 5 стихосбирки (две наградени), 2 романа (наградени, а единият е получил 3 награди), 2 сборника с разкази и новели; книга с есета.

В Хърватия се връща през 2001 г. и постъпва на работа в Хърватския народен театър в Осиек. От прозата ѝ в седмичния „Магазин“ на „Глас Славоние“ е издадена книга с есета под заглавие „И ще паднат всички маски...“ В Народния театър на Осиек е редакторка на театралната литература. От 2003 г. е член на Дружеството на хърватските писатели.

На стр. 4 публикуваме разказа ѝ „Люлката“



Литературна гостоприемница с водещ Надежда Захаријева,
Министерство на културата, 26 април 2012 г.



Цигуларят Йосиф Радионов

ЛЮЛКАТА

Ивана ШОЯТ-КУЧИ

Никога спокойствие, ама никога! Карло сякаш цяла нощ, дни наред седи върху люлеещата се гредата, която се клатушка и подскача, полюшва се върху нещо гъсто и тъмно, като кораб в мъртво море, в едно море, което няма нито пяна, нито гребени на вълни. Само сивота. И няма никакви мисли, а в главата му е натъпкана с чувства, които цвилят като бясна конница от безбожници пред град, който се срива.

Нощем крещи. Насън. Гредата се вдига високо във въздуха, забива се в небето и Карло разперва ръце, косата му лети, гласът му се забива в небето, което се е стопило в мрака. Сутрин гърлото го боли от нощното крещене, викал е към небето, молил е за помощ в мрака. А на сутринта, на сутринта пак всичко отначало, всичко по старому.

По цял ден Карло мълчи, обуздава се, втрещен в пода, в линолеума, който се е олющил пред бюфета, смърдящ, както и печката – на манджа, на кафе, което мама и при най-доброто си желание не може да сипе право в джезвето. Ръцете ѝ треперят, кафето винаги се сипе по линолеума, като пудрата захар от масленките. Искеше му да се да извика, докато гледа ръцете ѝ, които треперят, като вкарани в контакт, докато си представя как дъхът ѝ вони на ракия и на ментови бомбони, с които вече години, цяла вечност не успява да замаскира евтината сливовица – спирт, купен на пазара.

– Какво си се размърдял? – процежда майка му през зъби. Сякаш усеща, че Карло тихо скърца със зъби, докато я гледа с оная лъжичка, из която кафето се сипе като изкуствен сняг, изцапан с пръст.

– Нищо – Карло се мъчи гласът му да звучи нехайно, а звучи, сякаш някой го души с кърпа, сякаш някой му напъхва в разчекнатата, сликана уста онази отвратителна, смръдлива от плесен карирана кърпа, с която всички бършат всичко – и ръце, и уста, и масата.

През деня мълчи. Понякога смърди, така поне казва майка му, но си мълчи. Като треснат. Само мислите му тропат с крака. В главата. През деня подлудяват. Като деца в някаква стаичка без прозорци, без въздух. Понякога го обхваща такова силно, трескаво желание да започне да удря с глава или с бастун по стените. Има усещането, че главата му е пълна с мухи, зелени ужасни създания като от алуминий, които бръмчат, летят, удрят се в черепа му. Тогава започва да подскача. Има чувството, че ще го чуят. Майка му или нейният мъж, она плешив смърдливец, който, жълт, отпуснат, с отпуснато шкембе се разхожда из къщата и търси майка му.

– Къде е Смиля? – пита. – Къде е тая глупачка?

Но Карло свива рамене. Знае, че не смее да си отвори устата, защото всичко ще излети, ще започне да вика, ще се нахвърли върху Мирко, ще го изблъска до прозореца и ще го изхвърли навън, ще го гледа как пада, как се превръща в петно. И ще се смее. Тогава окончателно ще се успокои. Чувства го, а знае, че не смее, че изобщо не смее. Не смее да допусне онези мухи да излетят из устата му. Ще се случи нещо страшно. Сигурен е.

Има хора, които си отиват, щом нечия уста се отвори, когато някой каже какво мисли. Има хора, които се обиждат, отиват си и никога не се връщат. Като тате. И татко му си отиде. Като през мъгла си спомняше за майка си, която крещеше, хвърляше някакви вещи по татко му, но за това все по-смътно си спомня. Всъщност спомня си все още неговия тил, покрит със светлокостенява коса, и палтото, късото сукнено палто, и вятъра, който повдигаше пешовите му като рокля. Татко му не се обърна. Татко му. Дори не го погледна. А той викаше:

– Татко, татко, върни се!

Или може би само си мисли, че е викал, може би е трябвало да вика, но не е. Всъщност само си

спомняше, че лицето му бе солено, че плачеше. Ревеше като зверче. За татко си. Стоеше пред сградата, съседите се показваха по прозорците, гледаха майка му, която хвърляше разни неща по тате от прозореца. От третия етаж. От устата ѝ стърчеше цигара, а главата ѝ беше посипана с алуминиеви ролки. Беше бясна, дори съскаше. Срам го беше от тази майка, от такава майка.

А татко му си отиваше. Без да се обърне. Татко му, който му беше дал името на Карл Велики.

– Смахнат кон, само четеше! Като луд! Ами че животът не е само четене, мамка му – го пус-тосваше понякога майка му, когато се сетеше за него. Сякаш баща ми бе кретен.

Може би в мислите си преди раждането да го е качил на кон. На някакъв голям, едър жребец, който прилича на онези, които украсяват капациите на бомбонерите, в които мама си слага щипките за коса и някакви стари снимки. Може би татко му е мислел, че синът му един ден ще бъде велик като онзи Карл, като Наполеон. В коприна и кадифе. Наперен и болезнено богат. Майка му бе изпълнена с възхищение от богатите и казваше: „Я ги виж колко болезнено са богати!“ В гласа ѝ се усещаше завист. Противна завист, прилична на хилав грозник, който крие зад гърба си нож и дебне, кикоти се и дебне наивните.

Майка му ставаше все по-грозна, сякаш нощем някой изсмукваше от нея всичко майчинско, меко, мило и я превръщаше в плашило, което на сутринта ставаше от леглото все по-измършавяло, по-гърбаво и бледо. Затова сутрин гърлото на Карло все по-силно го болеше, затова нощем крещеше все по-силно. Но на онази люлееща се гредата му беше добре, много добре му беше в она мрак, когато имаше смелостта да каже всичко и да не се чувства самичък.

– Пий нещо бе, сине – прегракнало казваше майка му. Гласът ѝ звучеше като чакъл, който някой разтъркваше в голяма шепа. Дори не го поглеждаше, а само му тикаше под носа едно отчайващо празно шише сливовица. Тя винаги пиеше с кафето си сливовица. За да престанат да ѝ треперят ръцете.

– Нека върви да си купува пиячка, дрисня такава! – плюеше презрително Мирко, докато край съдовете за миене си чешеше шкембето, в което червата му куркаха. Мирко гасеше фасата си под струя вода.

„Ама и ти ще пукнеш!“ – подло си помисли Карло, но си замълча. Не искаше кавга. Не заради жълтия Мирко, а заради майка си. Тя щеше да го изгони, ако кажеше нещо на Мирко. Мирко поне имаше пенсия, с която си купуват сливовица и цигари, а отвреме-навреме и някаква храна. Грах, който вони на мръсни крака и на усмърдените Миркови чорапи, които се влачат по канапетото и фотьойлите.

– Най-лесно е да останеш без работа – презрително продължава Мирко. А Карло си мълчи. Върти глава, за да прогони мухите и мълчи. Като пукал. Плаче му се. Затова хуква в банята. Грабва пешкира, она, мръсния, сивия пешкир, с който бършат всичко, и навира лицето си в него. Криви се, лицето го боли, започва да крещи в пешкира. Крещи, сякаш е нощ, сякаш се е вдигнал високо на гредата, забил се е в мрачното небе и вика оттам, вика всичко онова, което онези гадни мухи биха викали на пияната му майка в лицето.

– Защо изобщо си ме родила? – попита я веднаж. Осмели се. Това бе преди да го отведат в Дома. Плачеше, пак се беше разсополивил, спомни си за горната си устна, с която ближеше прозрачните лиги.

– Защо изобщо си ме родила? – питаше майка си, когато още приличаше на майка, на жена. Докарваше се, начервяваше се, чакаше нов приятел. Тогава Карло сигурно беше на осем, а може би на шест, той имаше представа от годините. Баща му си замина, когато беше на четири или пет. Вече не си спомня. Вече нищо не си спомня.

– Бъди послушен, не влизай въщи, докато не те извикам – рече майка му нехайно, из-

пускайки дим от цигарата си. Като артистка по скъпо долно бельо.

– Гладен съм – рече ѝ той. – Не съм обядвал – и започна да плаче.

– Марш, ревльо разглезен! Марш навън! – започна да вика майка му и да си криви лицето. Тогава пак я попита:

– Защо изобщо си ме родила?

Удари му няколко шамара. Биеше го като бясно куче, като нещо, което я е нападнало и иска да я удуши.

Цяла вечност скитори по улиците. Полиция. Намериха го, доведоха го при майка му, а тя го гледаше, сякаш не е неин син.

– Аз не мога с него! – махна с ръка, сякаш отпъжда някакъв кръсък.

– Мамо ма, ще бъда послушен! – викаше той и се дърпаше. И пак се разлигави.

Майка му го взе обратно, когато се залови за работа. След цяла вечност. Мирко пак се оказа там – в онова жилище, натъпкано с извехтели, протъркани мебели. Седеше без потник в един фотьойл пред телевизора. Беше полузадрямал. Дори не го поздрави.

– Имаш ли десет куни за цигари? – беше първото, което майка му каза още от вратата. Даде ѝ триста куни, всичко което имаше. Искеше да я прегърне. Тя го отблъсна.

– Не изглупявай – рече и отмести глава от него. – Ама, ние сме възрастни хора!

А съседката Мицка! Ех, как само се грижеше за своя Франьо и за Франювите деца! Сълзи капят от очите ѝ и искрят ли, искрят. Цялата Мицка сияе. Карло видя това няколко пъти. Нещо го караше да се хвърли в прегръдките ѝ, да забие глава в изсушените ѝ гърди и да извика: „Стани ми майка!“ Като децата от сиропиталището, които търсят майки дори сред чистачките.

А майка му не го и поглеждаше. Никога. Понякога само викаше:

– За какво си ми ти бе, маймуно дегенератска!

В банята не можеше да издържа повече. Пешкирът вонеше на пикня, на болнична урина, на която винаги вони в лудниците. Започна да шепне. За пръв път шепнеше. Тихо, съвсем тихо и то в този мръсен, захвърлен пешкир.

– Мразя те, пукни, пукни, майко! Защо си ме родила! Курво! Мамка ти!

Но вече не можеше да пъди и мухите. Рояха се, подскачаха, хвърчаха на всички страни. Светът се превърна в шум, в бръмчене на зелените насекоми, които налитаха отвсякъде. Вече не усещаше себе си. Хвърли пешкира, разпери ръце, като на люлка и започна да вика, а после взе да се блъска във вратата. Като овен. Причерня му. Като насън. Лицето му пламна. Може би това беше кръв. Вече нищо не виждаше, не разбираше какво става. Само викаше с глас, който чуваше за пръв път. Едно е да сънуваш собствения си глас, а друго – да го оставиш да вика на воля. Смееше се. Карло. Като луд. Без всякаква причина. Беше му хубаво, как хубаво му беше...

– Мамо, майчице, мразя те! Мразя те, курво проклета! По-добре куче да си окучила, отколкото да си родила мене! Я ме виж, погледни ме, курво пияна!

Чуха се сирени. Навън. През прозорчето на банята. Сирени и вода, която някой бе пуснал. Всичко заедно бе като тълпа луди жени. Покри с длан ушите си. Все едно чуваше майка си:

– Не мога да го обуздам! Копеле неблаго-дарно, боклук такъв!

Вързаха го с дълги ръкави, боднаха го, замаяха го. Мухите продължаваха да бръмчат, само че малко по-тихо. Сигурно ще го върнат обратно. По-късно. Никъде няма място за него. Ще ги натъпчат пак всички заедно. Като сардели. Като мухи върху тор. И пак – винаги всичко отново.

– Гладен съм, мамо, гладен съм! – вика Карло. Или си мисли, че вика. Гърлото го боли. Ръцете му ги няма. Майка му я няма. Всичко е мътно, гъсто. Мътно.

Превод от хърватски: Ганчо САВОВ



Актрисата Станка Калчева



Водещата Надежда Захаријева и белетристката Ивана Шоят-Кучи

НЯМА ГИБЕЛ ЗА ЧЕСТНИЯ ГЛАС

Проф. Орлин ЗАГОРОВ

Истинската книга е покана, с която авторът въвежда читателите в светата обител на мъдростта. Оттам четящият излиза пречистен, облагороден, обновен, зареден със светлина. Очите, докоснали се до магията на просветлението, започват да виждат повече човечност и красота. В това се състои и призиванието на изкуството. Излизайки оттам, ценителят вече не е същият. Той е с променена аура, украсена с разноцветните багри на мъдростта.

Ето с такова чувство прочетох книгата „И безсмъртно остава сърцето“ от Драгомир Шопов – един от големите поети и писатели на съвременна България. Чел съм почти всичко, сътворено от неговото даровито перо през последните години. Когато се докосвам до творбите му, оставам с чувството за катарзис. Дълго след като затворих последната страница на книгата, в душата ми продължаваха да отекват посланията с оригинално звучене и повтарях заедно с автора:

*Онемяват треви и звезди.
От живота си тръгват поети,
но в извезани с вяроност следи
сътвореното с обич ще свети,*

*за да каже на всеки от нас,
че в пространство от злоба заето,
няма гибел за честния глас
и безсмъртно остава сърцето.*

И сега продължавам да чувам гласа на поета, който се пита: „Накъде от себе си отдалечен?“ Тук откривам нещо удивително за поетическото майсторство. Въпросът съдържа скрития отговор с дълбока философска проникновеност. Тя ме кара сам да допиша отговора. Впрочем той е формулиран преди осем столетия от великия мъдрец на Изтока Джеляледдин Руми-Мевляна: „Изгледай такъв, какъвто си, и бъди такъв, какъвто изглеждаш.“ Това означава „Бъди себе си!“ Когато човек изневерява на себе си, когато продава достойнството си и хвърля идеалите си в краката на първия срещнат нов благодетел, престава да бъде това, което е, и попада в чужд свят, описан така умело и забележително от Драгомир Шопов:

*Че там е всичко чуждо, некрасиво
и сякаш ненавреме съм роден.
Угасват там и поривите живи
и смисъла да бъдеш извисен.
„От себе си отдалечен“*

В този свят „вярата е похитена от безродници/ в родината ни – храм“, „душите ни вече са пълни/ със невяра, със смут и със мрак“, а една една безмилостна злоръка ни тласка към бездната на Ада.

Самата мисъл за отчуждение от себе си в мигове на мрачни умонастроения ужасява неопетнената авторова съвест, превъплътена в образа на майката – Богородица, която се извисява като „слънчева светлина“. В нейната „некапнала сълза“ той „цял се оглежда“ и вижда в нея своя грях, своята обич и победа...

Друга съществена характеристика на новата книга на Драгомир Шопов се състои в това, че той като древния Диоген търси живите първообрази на мъдростта. И тук откривам едно от измеренията на творческата му неповторимост. Припомням си, че напоследък е на мода да се пишат стихове посвещения. Само по себе си това, разбира се, не е порок. Различното у автора на „И безсмъртно остава сърцето“ е в липсата на „филипки“, „епитафии“ и желанието да залива със жлъчни излияния своите опоненти. Той не издига и пищо украсени трибуни, откъдето да произнася своите апологии. Той просто се движи между хората като дете с очи, пълни с плаха любознателност, за да открие сред тях ярката фигура на своя кумир, за да му се изповяда, превръщайки го в блян, за да го пренесе в бъдещето, за което мечтае.

Среща ни с Булат Окуджава, у когото поетът открива „Вяра, Надежда и Любов“. И „затуй има смисъл живот/ да се ражда и хубав и нов“. Не отминава и поета Атанас Смирнов, художника Данаил Дечев. Пред тях поетът се унася в трезва равностетка. Чрез техния пример иска да разбере как след прибоа на годините все пак нещо е останало в сянката на спомените! И отново го обхваща желанието да остане себе си, да обича, „да пада и да става пак с разтворени ръце,/ които могат да изваят нежност“. Така поетът открива тайната на човешкия живот.

В поезията на Драгомир Шопов най-често се срещаме с образа на неговата неувяхваща любов. Като рефрен в нежна песен, която той носи в душата си като смирено възжелание на надеждата, като молитва, която извира от душата му, произнася нейното име безмълвно във всеки миг от живота си – и в щастие, и в болка, и в горест, и в отчаяние я моли „бъди такава. И бъди у мене“. С този образ той живее, надява се, побеждава, вярва, обича, за да сподели на глас:

*Гласа ти в мен остава, аз го чувам
и почвам да не се страхувам.
„Разговарям със себе си“*

Смятам за забележително авторово постижение лиризма, който лъха от стиховете му. Не става дума само за изящността на думите, но и за искреността и дълбочината на изживяванията. Това е привилегията да си талант, който носи в душата си божествено озарение. Това означава да изразяваш вселена от човешки

копнежи и нежни пориви на вечно влюбената душа с нейния непреводим език.

Драгомир Шопов го владее до съвършенство. Това е неговата привилегия.

Поезията е превъплътеният в изящна словесност дух. В нея говори езикът на вътрешната вглъбеност, в която действителността или изживяванията придобиват образа на субективно видение, а словата придават обективна видимост. Това прави възприемането и осмислянето на сериозната поезия толкова трудно, колкото и нейното създаване.

В поезията обективно и субективно губят своята обособеност, а творецът и творението се сливат в едно. И именно това умение прави поета магьосник.

Лиризмът е най-голямото достойнство на Драгомир-Шоповата поезия. Лиризмът в неговите стихове гали душата ни с благоуханието на свежи цветя. Докосвайки се до тях, усещаме пролетното дихание на любовта и пълноводния емоционален заряд на поетичните образи, които блестят като пъстроцветни мъниста в огърлицата на разкошната пролетна утрин.

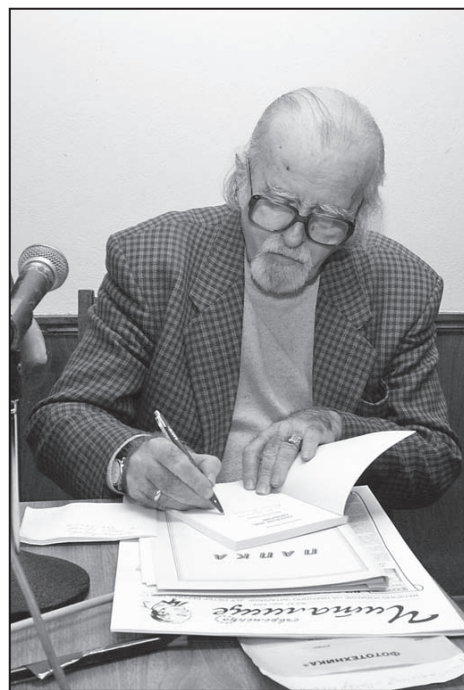
Лиризмът у Драгомир Шопов ни пленява чрез причудливите детски видения, стаени в безкрайната носталгия по майчините ласки, чиято нежност и топлина нареждат плодовитото поетичния му дух.

Лиризмът лъха и в меланхоличните умонастроения, с които са обогатени не малко стихове в новата му книга. В тях обаче липсва умората, отегчението, бягството от парливите болки на епохата, самодоволното оттегляне в тихото пристанище на измамни аристократични пристрастия, удавени в прегръдките на порочността. Меланхоличните умонастроения тук по-скоро са търсени и сполучливо долавяни от автора пориви на вътрешния бунт, непокорност и саркастично проклятие срещу мерзостта на запустението, която неизбежно ражда хаос, беззакония, несправедливост, тласкайки страната ни към мизерия, корупция, престъпност и дълбока духовна криза, които ни обричат на „шизофренично блънуване“. Това е болката, с която живее поетът. Тази аристократична меланхолия, сполучливо превъплътена в отрезвяващ лиризм, може да се открие в цялата книга. Това е върхово постижение на поетичния талант, чиито образци намираме в поезията на такива колоси на българската поетична вселена като Дебелянов, Яворов, Разцветников, Лилиев.

В „Коледа на село“ поетът пише:

*От боровите бавен сняг вали,
ведно със тишината несмутена.
И всичко, дете скрито в мен боли
и дете ме разкъсва настървено*

*сега се стапя някъде. Къде?
Отива си от мен. Какво му става?
Една иглица борова бодне
душата ми, ала не я ранява,*



*спасява я. И аз оставам тук,
тъй както съм роден – върху земята.
И тук разбирам, че съм просто звук
от времето – сега и по-нататък.*

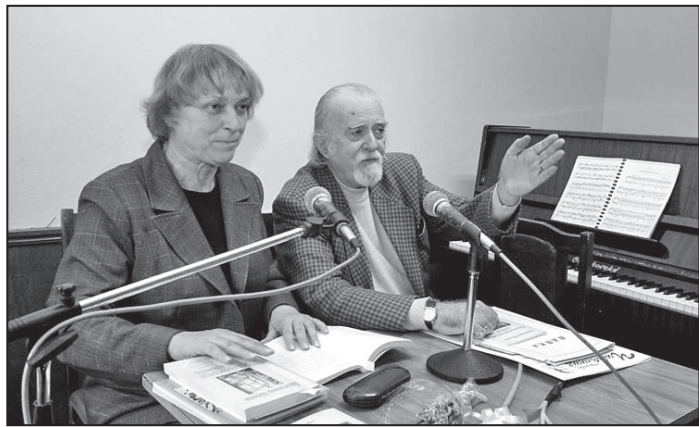
Стиховете, включени в тази книга, са написани през последните две-три години. Те звучат като тъжна равностетка, изпълнена с тревога, но в тях прозира „светлина в края на тунела“, която изпълва душата ни с надежда и воля за победа на създанието над грабежа и разрухата. В случая навярно сме свидетели на един духовен феномен, в който се разкрива как от мрака се ражда светлината, а от пепелта на унищожителния пожар се извисява птицата Феникс.

С „И безсмъртно остава сърцето“ Драгомир Шопов сякаш спори с Бърнард Шоу, който пише, че „в един грозен и злочест свят и най-богатият човек не може да си купи друго, освен грозота и злочестие“. Драгомир Шопов прави обратното. От света на нарастващото озлобление, срещу арогантността на бездуховността той ни поднася поезия, тъй великолепна и в изящството си, и в порива, и в дързостта.

Бих искал накрая да отбележа, че за цялото творчество на Драгомир Шопов, но особено за книгите му със стихове от последните години намира блестящо потвърждение един класически принцип, който се обозначава с термина „инвенция“ и който означава задълбочено вникване в процеса на творчеството. Духът самопознава себе си и постига своето съдържание в различните форми на художественото пресъздаване на външната и вътрешната действителност в тяхното органично единство. Това е способност за превръщане на обикновеното стихотворчество в прозрение, което му помага да слезе до дъното на скрития смисъл на думите, римите, метафорите, за да сублимира в смисъла на човешкото битие. Смятам, че най-достоверно потвърждение на тази истина е в стихотворението „Съдба“:

*И падат поругани часове,
задавени от вопъл бездиханен.
И няма кой сега да позове
народа – срещу злото да въстане.*

И навярно това не е есента на една плодovitа зрялост, а ново начало на дългоочаквано творческо пълноводие! Тъкмо това ме изпълва с надеждата за утрешния ден на моите деца и внуци.



Уловени мигове от срещата с Драгомир Шопов на Литературната гостоприемница от 4 април 2012 г. в Просветна зала на читалището. Сред присъстващите бе изтъкнатият писател и голям приятел на поета – Атанас Наковски (вторият отляво наляво)

КНИЖКАТА НЕ СЕ БОИ ОТ МИШКАТА

Тодор КЕРИН

Датата 23 април е знаменателна за световната литература. На този ден през 1564 г. се е родил колосът на художественото слово Уилям Шекспир. На същия ден през 1616 г. той е затворил завинаги очи и светът е загубил един гениален творец.

Същата година на същия ден човечеството губи още един гений – Мигел де Сервантес, автора на „Хитроумният идалго Дон Кихот от Ламанча“. Архивите твърдят, че първата част на тази вечна книга е издадена преди четири века на емблематичната дата 23 април 1605 г.

Все по това време се е появила и хрониката с най-подробното изложение за империята на инките, написана от Инка Гарсиласа де ла Вега. За зла участ той е издъхнал също на фаталния ден 23 април 1616 г.

Но освен съдбоносна датата е и плодотворна – тя е рождения ден на двама от класиците на XX век: Владимир Набоков (1899 г.) и Морис Дрюон (1918 г.).

Още от Средновековието в испанския град Каталуня, когато се е чествал празника на св. Георги, е съществувал обичай мъжете да подаряват на любимите си роза, а те в замяна им дарявали книга. Тази традиция, запазена и до днес, е станала повод през ноември 1995 г. ръководството на ООН за образование, наука и култура (ЮНЕСКО) да обяви датата 23 април за Световен ден на книгата и авторското право. Оттогава по цял свят, и най-вече в Европа, се провежда литературен маратон – продължително четене на класически произведения, на текстове от любими и настолни книги, на авторски

творби от любители и майстори на художественото слово.

Настоящият генерален директор на ЮНЕСКО Ирина Бокова е отправила послание до всички правителствени и неправителствени организации в държавите членки на ООН с призив за честване на празника с подходящи инициативи.

Тревожно е, че новите технологии в цифровизацията на книгите създават все по-голяма опасност от посегателства върху авторското право. Пред лицето на новите форми и след промените при тяхното отпечатване с оглед всестрания неконтролиран достъп до съдържанието им е необходимо да се подчертае, че развитието на книгоиздаването е невъзможно без зачитането на авторските права. Затова вече е създадена и е в действие система от надзорни органи за борба срещу пиратството, компилацията и плагиатството, което е трудно осъществимо, но не и невъзможно при днешния необятен книжен пазар.

Шеметното навлизане на компютрите в ежедневието като че ли остави книгите на заден план. Това обаче е привидно. Книгата преживява модата на радиото, на телевизията, на мултимедиите. Престъпно е да се мисли, че тя може да бъде изместена или още по-лошо – да бъде заместена с нещо друго в културното развитие на човечеството. Без книгата то е обречено на застой, на упадък, дори на гибел. Нищо не може да замени минутите и часовете, прекарани с хубавата и любима книга в ръка. А ползата е неизмерима и за всеки отделен читател, и за цялото общество.

Така че, хора, бъдете спокойни! Книжката не се бои от мишката и никога няма да бъде изгризана от нея. Да ни е честит и да пребъде Световния ден на книгата и авторското право!



Началото на маратона



Надежда Захариева и Ангелина Жекова



Деца слушаха със затаен дъх участниците в дългото четене



Елена Алекова с най-смелия от учениците, който два пъти излиза да чете

С ПОЕЗИЯТА НА ВАЛЕРИ ПЕТРОВ

На 25 април (сряда) 2012 г. в Просветна зала на НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ съвместно с Националния литературен салон „Старинният фойтон“ бе организиран музикално-поетически спектакъл „Случки от моя живот“ по стихове на ВАЛЕРИ ПЕТРОВ по повод излизането на едноименния диск. Музиката в диска е на проф. Симеон Венков, а стиховете изпълнява Вели Чаушев.

Водещата д-р Елена Алекова подчерта в словото си: „Днес ни е събрала поезията на Валери Петров. Тя ще бъде представена различно от начина, на който сме свикнали в литературните салони. В сценична интерпретация – на актьора Вели Чаушев. И в музикална интерпретация – на композитора проф. Симеон Венков. Поезия, театър, музика – три (изкуства) в едно (електронно тяло: диска „Случки от моя живот“). Срещата със стиховете на Валери Петров е сама по себе си събитие. А когато към нейното зашеметяващо въздействие се добави и сценичният чар на Вели Чаушев, и стъписващата за днешното ни време лиричност в музикалните етюди на проф. Симеон Венков, повярвайте ми, във въздуха затрептява магичност, отварят се нови измерения, други времена.“

Срещата бе по повод на рождения ден на Валери Петров на 22 април.

Снимки в броя: на стр. 2–5 – Виктор Викторов, на стр. 6 – Светла Славеева.

МЕЖДУ БАРОКА И РОКА

По идея на Народно читалище „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ на 30 март 2012 г. беше организиран концерт „МЕЖДУ БАРОКА И РОКА“ в изпълнение на Александър Кирилов, ученик от Национална професионална гимназия по полиграфия и фотография (НПГПФ) и Александър Игнатов, студент първокурсник от УниБИТ, ученици от класа на Тинко Тодоров, преподавател по китара в Музикалната школа при читалището.

Александър Кирилов и Александър Игнатов са носители на дипломи и медал от Първия градски фестивал – конкурс за поп, рок и джаз музика

Идеята на концерта популярни класически произведения да бъдат поднесени за младежката аудитория в модерни аранжimenti за китара беше посрещната с голям интерес от присъстващите в залата ученици от НПГПФ, 22 СОУ „Георги Ст. Раковски“ и 47 СОУ „Христо Г. Данов“. Програмата на концерта включваща произведения от Добри Чинтулов, Ингви Йохан Малмстийн, Волфганг Амадеус Моцарт, Карл Филип Емануел Бах, Йохан Себастиан Бах, Виторио Монти, Пахелбел, Антонио Вивалди, Николо Паганини, Паул Дезмонд, Патрик Рондат беше поднесена по един атрактивен начин от Даниела Кузманова, радио- и телевизионен водещ и музикален критик. Прекрасните изпълнения на младите китаристи бяха възнаградени от Даниела Кузманова с безплатни билети за концерта на ФСБ в София през април.

Културен афиш май

10 май 2012

ЛИТЕРАТУРНА ГОСТОПРИЕМНИЦА

по повод 85 години от създаването на НЧ „Д-р Петър Берон 1926 г.“
премиера на книгата „По невидимите магистрали“
от д-р Елена АЛЕКОВА

Начало 18.00 часа

зала на БАН

12 май 2012

Годишна продукция на учениците от класа по китара
на Тинко Тодоров

Начало 18.00 часа

14–16 май 2012

ЛИТЕРАТУРЕН МОСТ София – Загреб

с писателите д-р Елена Алекова и Александър Томов
Загреб

21 май 2012

КОНЦЕРТ по случай 24 май

с участието на школите и художествените колективи
на читалището

Начало 19.00 часа

2 зала на НДК

22 май 2012

Концерт на хор „Христина Морфова“

в „НОВА БЪЛГАРСКА МУЗИКА“
песни по музика на Дора ДРАГАНОВА

Начало 18.00 часа

зала на СБК

22 май 2012

Изложба на децата от Школата по изобразително
изкуство по случай 24 май

Начало 16.00 часа

27 май 2012

Салон на изкуствата

„МУЗИКЪЛИТЕ НА БРОДУЕЙ“

концерт с участието на Румяна Коцева,
Росен Парлапанов, Апостол Апостолов,
ученици от класа по поп пеене на Румяна Коцева,
балетно студио „Красимира Колдамова“

Начало 19.00 часа

2 зала на НДК

30 май 2012

75 години „Христина Морфова“

юбилеен концерт

Начало 19.00 часа

6 зала на НДК

съвременно
Читалище

Секретар НЧ „Д-р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 г.“:
Светла СЛАВЕЕВА
Главен редактор: д-р Елена АЛЕКОВА
Художник: Костадин ЛЯНГОВ
Фотограф: Виктор ВИКТОРОВ
Адрес: София 1408, бул. „Витоша“ 109;
тел.: 952 25 78
Вестникът се разпространява безплатно